

Csíki András

tavaszi sár fölé

úgy járom körbe a temetőt
mint ki sírhelyet keres
minden részletet
átgondol fontolóra vesz
nyugtát a Napnak Hold
ébredését völgyek ívét
lovak kerülését bodzák
szilvák kopják árnyékát
hűsét hűvösét őriző állását
szántók kaszálók szőlők
rajzait szekerek szűkös
kanyarjait úgy járom körbe
mint kit hazavitt a szél
és tavaszi sár fölé emelt
mint kinek hátára nehezedik
az égbolt és Istenével
egyre gondol időt ne lopj
ne szalassz ne utazz
ne térferegj több a dolgod
ősök csontja rég a csontod
ősök sírja rég a sírod
születésnél már kigondolt
megvárnak meg fognak várni
innen a Nyárádra látni
és Szeredáig és a Bekecsig el
ereszkednek a felhők s az ember
elég ha saját idejét utazza
de elég-e ha csupán
halni a föld alá tér haza?

mint félkegyelmek áldása

mint félkegyelmek áldása
a test darabjai úgy hullanak
váratlanul és válaszolatlanul
ilyen-olyan hideglelésben
lövészárkok szemmagasságában
éjjellátók célkeresztjében
mint félkegyelmek áldása
váratlanul és válaszolatlanul
előbb a kéz a váll a mell
a hát a láb a has a száj
a nyak a fül a fej azután
az emlékké gyúrt igézetek
az álommá csendesült ideák
a tanácstalan tudomások és a
haszontalan harmóniák
és végül és legeslegvégül
az ima mely után váratás
válasz végképp nem
következhet nem

március

mindiglen újra tanuljuk a születést
ahogy az áporodott szobákat
ügyesen kimeszeli a napfény
új utakat találunk a városban
friss csapásokat a sűrűben
közelébe férközünk a szerelemnek
távolába a múlhatatlannak
arcunkon megfeszeseedik a bőr
valamit a régi házakkal is kezdünk
lebontjuk eladjuk elássuk őket
miközben az ég tükrét tisztogatja
a vásott fogú bejárónő nem is
kér sokat nem is panaszkodik
igyekszik csipkedi magát
és mi madárfüttynek zsenge füveknek
melegedő színeknek dőlve
nem tervezünk meghalni

hogy csontvelőig

„Az emlékezés réj és gyönyör, de van egy
fogyatékosága: túlságosan egyéni gyönyör
és névre szóló fájdalom.”

Karácsony Benő: *A megnyugvás ösvényein*

kivehetetlen emlékek
és túragozott igék
melyek múltjelenjövő ideje
tapasztalatlaná tesz
mindent újra kellene élni
tudva hogy hiába lefutott
hiába a papírforma
hiába bundázzák bukmékerek
sporik öngólt fejelő
hátvédek akár szövetségek
megkent vezetői ameddig
nem rögzül ameddig
nem lesz elfelejthetetlen
minden mozdulat minden
másítás minden vesztegelés
és vonaglás addig újra újra
újra játsszuk megismételt
mérkőzések lesznek eredménytől
és sárga lapoktól függetlenül
egyazon helyen egyazon pontjában
a végtelenségnek ugyanazon
hullámhosszon ugyanazon a pultnál
türelemmel vagy túlkönüléssel
hogy csontvelőig sejtmagjainkig
hatolással magunkévá tegyük
láthatatlanná hegyesedő életünket